

ת"פ 19071/09/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 19071-09-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט זיו אריאלי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם פלוני

החלטה

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות אלימות שונות כלפי אשתו דאז (המתלוננת) וכלפי חלק מילדיהם המשותפים. ביום 23.6.21 נגזר דינו של הנאשם, והוטל עליו עונש מאסר בפועל (לריצוי בדרך של עבודות שירות), מאסר מותנה וכן פיצוי כספי למתלוננת (בסך 8,000 ₪) ולשתיים מבנותיו (2,000 ₪ כל אחת). על פי גזר הדין - על הנאשם להפקיד סכום זה לא יאוחר מיום 3.10.21 בקופת בית המשפט.

הנאשם הגיש הודעת ערעור, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין (ע"פ 3487-09-21). אף המאשימה הגישה הודעת ערעור, על גזר הדין בלבד (עפ"ג 7276-08-21). שני הערעורים קבועים לדיון בבית המשפט המחוזי ליום 28.10.21.

יצוין, כי למקרא הודעות הערעור עולה כי הנאשם הגיש ערעור גם על רכיב הפיצוי בגזר הדין. לא הוגשה מטעם הנאשם בקשה לבית המשפט המחוזי להורות על עיכוב ביצוע תשלום הפיצוי. המאשימה מערערת על רכיבי המאסר והמאסר המותנה בגזר הדין (ולא על רכיב הפיצוי).

ביום 30.9.21 הגיש הנאשם "בקשה דחופה לפריסת תשלומים/הארכת מועד". נטען כי הנאשם מתקשה לעמוד בנטל הפיצוי, ולפיכך התבקשה פריסת סכום הפיצוי לעשרה תשלומים, לפחות. לחילופין, עותר הנאשם להאריך את המועד להפקדת הפיצוי עד ליום 31.12.21.

המאשימה מתנגדת לבקשה. בתגובתה נטען, כי סיכויי הערעור קלושים, וכי נפגעי העבירה סבלו מאלימות מתמשכת מצדו של האשם, ועל כן אין הצדקה לפגיעה נוספת בהן.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובת המאשימה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

ראשית, אציין כי אמנם לבית המשפט שקבע מועד לביצוע אחד מרכיבי העונש - מסורה גם הסמכות לדחות את ביצועו למועד אחר (סעיף 87 לחוק העונשין). ואולם, מקום בו תלוי ועומד ערעור של הנאשם, המתייחס גם לרכיב הפיצוי בגזר הדין - סבורני כי היה זה ראוי יותר שהבקשה לפריסת התשלומים או לדחיית מועד ביצוע התשלום - תוגש ותידון בפני

ערכאת הערעור, ולא בפני הערכאה הדיונית. הדברים נכונים שבעתיים נוכח העובדה, כי הערעורים קבועים לדיון בבית המשפט המחוזי כבר במהלך חודש זה.

שנית, נראה כי גם לגופו של עניין אין מקום להיעתר לבקשה. טענות הנאשם בדבר קושי שנוצר בתשלום הפיצוי - לא מבוססות על כל מסד ראיתי שהונח בפני בית המשפט. אולם גם אם היה בטענה זו ממש, הרי שאין בה לבדה כדי להצדיק פריסת תשלום הפיצוי, ודאי לא לתקופה כה ארוכה. אדגיש בהקשר זה כי מלכתחילה הוענקה לנאשם בגזר הדין שהות ממושכת למדי (בת למעלה משלושה חודשים) לצורך היערכות והסדרת תשלום הפיצוי.

זאת ועוד: היענות לבקשתו החלופית של הנאשם (דחיית מועד התשלום עד יום 31.12.21), משמעותה, דה-פקטו, עיכוב ביצוע רכיב הפיצוי עד להכרעה בערעור (שכן זה קבוע לדיון כבר במהלך חודש זה). על פניו, ומבלי לטעת מסמרות, נראה כי סיכויי בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצוי - לו הייתה מוגשת - נמוכים מאוד, שכן אין כל ביסוס לכך שמאזן הנוחות נוטה לטובת עיכוב הביצוע [לסיכום ההלכה לעניין עיכוב ביצוע רכיב הפיצוי עד להכרעה בערעור - ר' למשל ע"פ 42001/13 פלוני נ' מדינת ישראל ואח' (21.8.13)].

הבקשה, לפיכך - נדחית.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"ב, 07 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.